

Sygn. akt V GC 140/14 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata DOWHANYCZ - TUROŃ
Protokolant:	sekr. sądowy Joanna Linde

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2014 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółka z o.o. w W.

przeciwko: P. B.

o zapłatę kwoty 511,92 zł

I. powództwo oddala w całości.

Sygn. akt V GC 140/14 upr

UZASADNIENIE

(...) Sp. z o.o. w W. reprezentowana przez radcę prawnego w pozwie z dnia 27.05.2013 r. skierowanym przeciwko **P. B.** prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą Ośrodek Szkolenia Kierowców B. P. B. wniosła o zasądzenie kwoty 511,92 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł.

W uzasadnieniu wskazała, że na podstawie umowy stron powód był obowiązany do publikacji formy reklamowej pozwanego, a pozwany do zapłaty wynagrodzenia za świadczone usługi. Powód umowę wykonał i wystawił fakturę nr (...) i termin płatności minął dnia 07.12.2011 r. Pozwany nie dokonał zapłaty stąd został wezwany do zapłaty na kwotę dochodzoną pozwem. Okazało się ono bezskuteczne.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie Wydział VI Cywilny **nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym** (k. 4) z dnia 11.06.2013 r. w sprawie VI GNc-e 1183480/13 orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W wywiezionym przez pozwanego reprezentowanego przez radcę prawnego **sprzeciwie od nakazu zapłaty** (k.4v) zaskarżył on w/w orzeczenie w całości wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu zarzucił, że pomiędzy stronami nigdy nie doszło do zawarcia umowy. Pozwany nie zaakceptował przesłanej mu na piśmie oferty umowy na usługi reklamowe.

Postanowieniem z dnia 22.07.2013 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie Wydział VI Cywilny stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu od nakazu zapłaty i utratę mocy nakazy zapłaty w całości oraz przekazał do rozpoznania sprawę tutejszemu Sądowi.

Powód w **odpowiedzi na sprzeciw** od nakazu zapłaty (k.12) podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Pozwany podczas **rozprawy dnia 24.07.2014 r.** (k.66) zarzucił również brak wykonania umowy przez powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Strony są przedsiębiorcami. Powód działa w formie spółki kapitałowej, zaś pozwany prowadzi działalność gospodarczą jako osoba fizyczna w oparciu w wpis do ewidencji działalności gospodarczej.

(kopia wyciągu z KRS strony powodowej karta 28-31, bezsporne)

Dnia 10.10.2011 r. z pozwanym skontaktował się telefonicznie reprezentant strony powodowej przedstawiając mu ofertę wykonania usługi teleinformatycznej i zapewniając, że po wpisaniu w wyszukiwarce „(...)” firma pozwanego będzie w wynikach wyszukiwania wyświetlana na pierwszym miejscu już w tym samym dniu. Wymieniony zaoferował cenę za wykonanie tej usługi i miał przesłać pozwanemu umowę do podpisu.

Po tej rozmowie reprezentant powoda wypełnił formularz umowy wskazując kwotę 350 zł netto do zapłaty.

Następnie pozwany otrzymał od powoda fakturę VAT nr (...) na kwotę 350 zł netto (430,50 zł brutto) i nie chciał jej zapłacić bowiem uważał, że nie zawarł żadnej umowy i kwota ta nie była taka jaką oferowano podczas rozmowy telefonicznej. Pozwany sprawdzał wielokrotnie czy zapewnienia reprezentanta powoda zostały wykonane i z jego ustaleń wynikało, że strona powodowa ich nie zrealizowała.

Pozwany e- mailem z dnia 09.05.2012 r. złożył reklamację w której wskazał, że nie podpisywał umowy. Nie zapłacił kwoty wskazanej na w/w fakturze.

Wezwania do zapłaty spornej kwoty okazały się bezskuteczne.

(umowa z regulaminem świadczenia usług k.15-16, e-mail k.17, wyciąg ze stenogramu k.18-19, raport pozycji umowy k.20, faktura VAT k.21, reklamacja k. 22, wezwanie do zapłaty k.24-27, przesłuchanie pozwanego k.65v-66)

Sąd zważył, co następuje :

Zgodnie z art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Jak zaś stanowi art. 744 k.c. w razie odpłatnego zlecenia wynagrodzenie należy się przyjmującemu dopiero po wykonaniu zlecenia, chyba że co innego wynika z umowy lub z przepisów szczególnych.

Sąd miał na uwadze, że powód domagał się zapłaty tytułem wynagrodzenia za wykonanie umowy o świadczenie usług z dnia 10.10.2011 r.

Pozwany zakwestionował istnienie tego roszczenia. Twierdził w pierwszej kolejności, że strony nie zawarły żadnej umowy, a nadto, że usługa nie została wykonana. Wywodził, iż brak jest zatem podstaw do zapłaty kwoty objętej roszczeniem pozwu.

Wobec powyższego stwierdzić należało, że na powodowej spółce ciążył obowiązek procesowy udowodnienia zarówno istnienia roszczenia dochodzonego pozwem co do zasady tj. faktu zawarcia umowy, jak i co do konkretnej wskazanej na spornej fakturze VAT kwoty tj. faktu wykonania umowy za które należy się umówione wynagrodzenie.

Sąd miał na uwadze, że zgodnie z przepisem art. 3 k.p.c., strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody.

Przepis ten nie nakłada zatem na sąd obowiązku dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej (materialnej) bez względu na procesową aktywność stron. Wręcz przeciwnie, przy rozpoznawaniu sprawy rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Adresatem normy zawartej w art. 3 k.p.c. są strony a nie sąd, a zatem co do zasady nie można zarzucać, iż sąd go naruszył (vide : wyrok S. A. w Poznaniu z dnia 29 grudnia 2003 r. I ACa 1457/2003). Zważyć przy tym należało, że artykuł 6 k.c. dopuszcza możliwość rozstrzygnięcia przez sąd sporu także wtedy, gdy strona obarczona ciężarem dowodu nie udowodni faktów, z których wywodzi skutki prawne. Sąd nie ma obowiązku działania z urzędu w postępowaniu prowadzonym z udziałem podmiotów profesjonalnie zajmujących się działalnością gospodarczą, tym bardziej gdy są reprezentowani przez pełnomocników zawodowych, co jest zgodne z obecnymi tendencjami w ukształtowaniu kontrydiktoryjnego postępowania sądowego (vide : wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r. II CSK 22/2007).

W ocenie Sądu zaoferowane przez powodową spółkę w niniejszym postępowaniu dowody nie doprowadziły do udowodnienia roszczenia dochodzonego pozwem. Sąd miał bowiem na względzie, że inicjatywa dowodowa powodowej spółki sprowadzała się do wniosku o przeprowadzenie dowodów z dokumentów. Wszystkie wnioskowane dowody zostały przeprowadzone przez Sąd.

Powodowej spółce nie udało się udowodnić, że zawarła z pozwanym w dniu 10.10.2011 r. umowę o świadczenie usług.

Zawarcie umowy miało zdaniem powoda nastąpić w formie ustnej (art.60 k.c.). Istotne jest, że pozwany przeczył jakoby zawarł w tej formie umowę. Zatem powód winien był ten fakt udowodnić. Nie uczynił tego jednak pomimo deklaracji, że stosowne nagranie audio posiada (k.12). Sąd wzywał nawet powoda do przedłożenia rzeczowego nagrania (k.49), jednakże powód go w określonym terminie nie przedstawił. Zatem brak było jakichkolwiek wiarygodnych dowodów wskazujących na zawarcie umowy przez strony o treści wskazywanej przez powoda. Z całą stanowczością podkreślić przy tym trzeba, że takowych dowodów nie mogły stanowić wygenerowane przez stronę powodową dokumenty w postaci formularza umowy i stenogramu z rozmowy. Są one bowiem dokumentami prywatnymi sporządzonymi przez stronę procesu. Przygotowanie i przedłożenie w Sądzie takich dokumentów nie oznacza bynajmniej, że strona przeciwna umowę zawarła. Jak bowiem stanowi art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokumenty te sporządzili niewątpliwie reprezentanci powoda, a pozwany wyraźnie w toku przesłuchania wskazywał, że zapis stenogramu z rozmowy nie odpowiada rzeczywistości jej przebiegowi – duże braki jej treści i fragmenty wyrwane z kontekstu.

Zdaniem Sądu powodowa spółka również nie dowiodła faktu wykonania umowy. Pismo zatytułowane raportem o wykonaniu umowy należało bowiem ocenić jako dokument prywatny sporządzony przez stronę procesu. Sporządzenie takiego dokumentu nie oznacza bynajmniej, że strona umowę wykonała. Tym bardziej, że pozwany w toku przesłuchania wyraźnie zarzucał brak wykonania umowy. Podobnie należy ocenić fakturę VAT przedłożoną wraz z pozwem. Sąd miał bowiem na uwadze, że faktura jest dokumentem księgowym, rozliczeniowym, jednym z tzw. dowodów źródłowych, stwierdzających dokonanie danej operacji gospodarczej. Wystawienie faktury, następnie przyjęcie przez kontrahenta, zaksięgowanie bez żadnych korekt i zastrzeżeń daje podstawę do domniemania, że dokonywane w ewidencji księgowej zapisy są odzwierciedleniem rzeczywistego stanu, zgodnie z rzeczywistym przebiegiem zafakturowanej operacji gospodarczej (vide : wyrok S.A. w Katowicach z dnia 24 października 2002 r. I ACa 219/2002). Tymczasem w niniejszej sprawie faktura VAT objęta roszczeniem pozwu od czasu jej dostarczenia pozwanemu była przez wymienionego kwestionowana. Odmawiał on konsekwentnie zapłaty kwoty na niej wskazanej i od początku twierdził, że nie zawierał żadnej umowy czemu dał wyraz w reklamacji w formie e-maila z dnia 09.05.2012 r.

Zważywszy na całokształt powyższych wskazanych okoliczności Sąd doszedł do wniosku, że powództwo jako nie udowodnione w zakresie zawarcia i wykonania umowy stron winno podlegać oddaleniu.

Sąd orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Sąd podczas rozprawy dnia 24.07.2014 r. pominął dowód z przesłuchania reprezentanta powoda wobec jego niestawiennictwa na rozprawie albowiem osoba ta była wezwana prawidłowo (o czym świadczy potwierdzenie odbioru k.59) na rozprawę pod takim rygorem.